

[Ole Olsen]

i dag, men tråden er åbenbart taget op igen, og derfor skal jeg da meget gerne fortsætte med den.

Vi mener, det er væsentligt for dansk erhvervslivs fremtid, for de ansattes fremtid og måske specielt for industriens fremtid, at vi får indført økonomisk demokrati her i landet, et økonomisk demokrati, der for SF fremstår som en tregrenet model, hvor vi først og fremmest lægger vægten på virksomhedsdemokrati, på fondsdannelser og på kapitalstyring.

Vi mener, at disse tre elementer tilsammen giver en god ØD-model. Jeg ved da godt, at vi og socialdemokratiet er uenige om mangt og meget, men nok ikke mere, end at vi kunne tale os til rette om tingene; det tror jeg nok vi kunne. Men vi står tilsyneladende desværre – og jeg understreger desværre – meget langt fra en række andre partier her i tinget, som jeg ellers til daglig godt kan anse for at være ganske fornuftige partier.

Ud over ØD mener SF, at det er nødvendigt at give støtte til investeringer. Vi giver støtte til investeringer, bl. a. for at skabe beskæftigelse, men skam også for at styrke betalingsbalancen, og vi mener, at den kapital, der bliver skudt ind i virksomheder som investeringskapital, må være en kapital, som giver de ansatte medindflydelse. Ellers vil vi have meget svært ved at anerkende, at det offentlige kan skyde kapital ind i virksomheder.

Vi mener specielt ikke, at støtten til erhvervslivet og til industrien skal gives over skatterne. Vi mener, der skal være rimelige afskrivningsregler, som er begrundet i teknisk og økonomisk forældelse, så man vil ikke møde forslag fra SF om fuldstændig at afskaffe afskrivninger, men vi mener nok, specielt efter augustforlig II, at den form for støtte til erhvervslivet er løbet vild: sammenligner vi med den støtte, som kommer ved, at det offentlige – eller rettere sagt lønmodtagerne selv – betaler via skatterne og dyrtidsportionerne, er vi oppe på at give en erhvervsstøtte på ca. 4 mia kr. over finansloven.

Jeg vil ikke sige, det var for meget, om det offentlige anvendte 4 mia kr. om året på en fornuftig måde. Jeg tror godt, vi kunne føre en fornuftig industripolitik, en fornuftig erhvervspolitik, hvor det offentlige faktisk satse 4 mia kr. Det er blot ikke den politik,

der er ført. Derfor er det fra SFs side ikke et småligt hensyn til at spare pengene, der er tale om. Her er tale om, at vi mener, at de midler, der gives, bliver brugt gennemgribende forkert.

Vi mener, at det, der er sket specielt ved augustforlig II er, at man har fremmet overskuddet: vi har hørt tal fra talerstolen i dag om, at overskuddet er steget 88 pct. i industrien på et år, samtidig med at reallønnen skulle falde. Vi mener ikke, at denne stigning af overskuddet har givet noget særligt til investeringerne, heller ikke de regler, der er lavet.

Og hvad der er endnu værre: vi mener, at investeringerne faktisk har skadet beskæftigelsen i den nuværende konjunktursituation, at der stort set ikke er skabt nye arbejdspladser i industrien og resten af erhvervslivet, men at der er investeret i arbejdskraftbesparende maskineri i første omgang, og at man dermed har skadet beskæftigelsen. Vi er således grundlæggende uenige med regeringen i den bedømmelse, at der skulle være skabt 20.000 arbejdspladser ved hjælp af augustforlig II, og vi mener – vi støtter os på de fleste internationale vurderinger – at man ved augustforlig II i stedet for har skadet beskæftigelsen.

Jeg vil pege på den fundamentale forskel, der er mellem PP II og den situation, vi står i i dag med den store, tilsyneladende strukturelle arbejdsløshed, vi har. Vi kan ikke se bedre, end at man i dag er nødsaget til at gennemføre en styring af den hastighed, hvormed man indfører ny teknik i en krisetid. Vi har under forhandling med regeringen foreslået – uden at vi er kommet med forslag om det her – en afgift på edb-anlæg, ikke for at forhindre modernisering af erhvervslivet, men for at styre den hastighed, hvormed det sker, så man i hvert tilfælde kunne skabe nye arbejdspladser i trit med, at man ødelagde gamle arbejdspladser ved at investere i arbejdsbesparende maskineri.

I fremskridtspartiets visioner – og det er jo nok i meget høj grad dem, vi skal snakke om her i dag – kan man somme tider fornemme, at vi alle sammen enten skulle have en skovl, eller også skal vi overføres til industrien, i hvert tilfælde alle de af os, der til daglig er papirussere.

Vi er da enige i, at vi bestemt ikke kan undvære eksporterhvervene, men jeg vil pege